

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE BENDE VAN

Een blijspel in vier bedrijven

door

1880

Bruno Buteneers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2017
Nr.3386

PERSONAGES

(4 à 6 dames – 6 heren – Fig.)

ANDRE VASTENAVONDT, intelligente man, probeert steeds het goede te doen :

FRANS AKKERMANS, doodbraaf en naïef. Steeds de komische noot :

PAUL BLOCK, eerst onverschillig, cynisch en verbitterd :

RUTGER TEIRLINCK, voelt zich comfortabel bij zijn situatie als vrijgezel die nog thuis woont, een levensgenieter :

IGOR NAVRATILOVA, stoere inbreker (acteur mag met Oost-Europees accent spreken) :

SERGEI : stille en acrobatische inbrekershulp :

LINDA AKKERMANS, vrouw van Frans. Aangename en gezellige vrouw :

ANNEMIE VASTENAVONDT, vrouw van André. Aangename, iets kordatere vrouw :

MARIJKE VERELST, politie-inspecteur. Vakkundig, maar aan de kant geschoven :

DAME CONTACTCENTER :

SOFIA NAVRATILOVA, zus van Igor :

JANA BLOCK, dochter van Paul :

De drie laatste rollen kunnen desgewenst gespeeld worden door 1 actrice.

2 AGENTEN :

DECOR

Het stuk speelt zich voornamelijk in verschillende woonkamers af. Iets meer dan de helft van het podium is dan ingericht als woonkamer (met sofa, tafel, schilderij ...) Het andere gedeelte is de voortuin. Hier kan een boompje, een lantaarn of een bloem in een pot staan. Telkens wanneer in het verhaal van huis wordt gewisseld, kan dit gebeuren door een klein accessoire te veranderen (bijvoorbeeld een schilderij omkeren) Maar het is eigenlijk al duidelijk genoeg dat het om een andere woning gaat wanneer de spelers wisselen.

TIJD

Het stuk speelt zich in enkele weken tijdens de zomermaanden af.

KORTE INHOUD

Vier mannen zitten vastgeroest in hun dagelijkse leven. Op een zomerse dag gooien ze het roer radicaal om en besluiten ze hun leven weer wat kleur te geven. Daarom willen ze gaan inbreken bij rijkere buurtbewoners. Door zijn job voelt André zich uitgebuit en nutteloos. De veel te brave Frans komt zo goed als nooit buiten de deur. Paul zit met een knoert van een midlifecrisis en zijn dochter verliest haar respect voor hem. De vrolijke vrijgezel Rutger woont nog gezellig thuis en heeft eigenlijk nergens last van.

Na enkele biertjes bij een barbecue komen André, Paul, Rutger en Frans op het idee om bij rijkere buurtbewoners te gaan inbreken en de buit aan de armen te schenken. Het plannen, de voorbereiding en de daad zelf maken gevoelens wakker, waarvan ze het bestaan niet meer vermoedden: trots, zelfrespect, adrenaline ...

Maar al snel kruisen ze het pad van een gevaarlijke inbrekersbende en krijgen ze een overijverige agent op hun dak. Kan dit nog goed aflopen zonder in de gevangenis te belanden?

EERSTE BEDRIJF

(André, Frans, Paul en Rutger ijsberen door de woonkamer, zwaar discussiërend)

PAUL : *(handen in de lucht)* We vliegen allemaal de bak in!

FRANS : *(geschokt)* Ze hebben het gezegd! Ze komen ons vermoorden in onze slaap.
(pauzeert) En mijn vrouw slaapt aan de kant van de deur!

RUTGER : *(slaat Frans op de rug)* Gelukzak!

ANDRE : *(verbeten)* Het is allemaal jouw schuld! Jij hebt het ons opgedrongen.

RUTGER : *(overdreven onschuldig)* Mijn schuld of wat?

PAUL : *(wijst naar Frans)* Neen, neen. Het is die van zijn vrouw!

FRANS : *(wegwerpgebaar)* Gezever, hé Paul. Mijn vrouw heeft toch geen geweer tegen jullie hoofd gehouden? Als ik altijd alles moest doen, wat zij me vroeg
(schaterlacht)

RUTGER : *(paniekerig)* Maar die mannen hadden wel geweren.

PAUL : *(sussend)* Oké, we hebben elkaar opgejut en meegesleurd.

ANDRE : Frans, jij was er bijna aan ontsnapt.

FRANS : *(plechtig)* Da's ook weer waar. *(denkt hoofdschuddend)*

ANDRE : En als die mannen het niet doen, dan belanden we voor een paar jaar in de gevangenis. We zijn sowieso gezien.

RUTGER : *(voor het eerst wat bang)* Wat doen stoere mannen van een drugsbende met knappe jongens zoals ik in een gevangenis?

(Frans opent zijn mond om te gaan opsommen)

(op dreef) Ik ga jullie moeten opgeven voor strafvermindering. Sorry André, maar jij was het brein.

ANDRE : Rutger, jij woont nog thuis. Je doet nu al niet veel meer dan een hele dag tv kijken in een klein, donker en stinkend kamertje waar ze je eten op vaste uren brengen. Ik zie niet meteen een verschil.

FRANS : Ik heb wel jullie leven gered! Over mij moet je niet te veel vertellen. Ik ben maar een heel klein radertje in zijn koekoeksklok.

PAUL : (*kwaad richting Rutger*) En jij de onnozele koekoek!

RUTGER : Ik de koekoek? En jij dan de hele klok. Zelfs een klok die kapot is, geeft twee keer per dag het juiste uur aan. Onnozelaar!

FRANS : (*radeloos*) Jongens, jongens, toch. Drie brave huisvaders! Hoe is het zo ver met ons kunnen komen? We zijn criminelen geworden! Wat nu?

ANDRE : (*tot het publiek*) Wacht, wacht, wacht. Terug naar het begin, terug naar onze vastgeroeste leventjes, enkele weken geleden.

(Paul, Frans en Rutger verdwijnen in de coulissen. André gaat in de zetel zitten.)

(tot het publiek) Mijn grootvader was een slotenmaker. Deze ketting is het enige tastbare dat ik nog van hem heb. *(toont het hangertje van de ketting)* Hij vroeg me als kind ook altijd het volgende raadseltje: Waarom kent de looper de weg van het geluk? *(denkt even na)* Waarom... kent de looper... de weg... van het geluk? Maar hij stierf te vroeg en ik weet het antwoord nog altijd niet. Echt, ik ben zelfs een tijdje gaan joggen, in de hoop het antwoord te vinden. Er was iets met mijn lichaamshouding tijdens het lopen, want de mensen vroegen onderweg altijd: *(hoog stemmetje)* ‘Meneer, meneer, krampen? Als je even ons toilet moet gebruiken?’ Toen heb ik mijn loopstijl volledig omgegooid en daarna hoorde ik altijd: *(laag stemmetje)* ‘Ja, die is precies te laat.’

(André staat recht, haalt een blikje frisdrank en gaat weer zitten. Dan neemt hij rustig een slok.)

Ik ben André Vastenavondt en voor minstens twintig jaar was ik journalist. Iets wat ik doodgraag deed. Tot op de dag dat mijn baas meer geld kreeg om het met minder mensen te doen. Het was niet makkelijk om terug een job te vinden, maar ondertussen werk ik al vijf jaar bij de klantendienst van Invisienet

(*draagt voor*) de vierde grootste leverancier van digitale televisie in Vlaanderen. (*zucht*) Letterlijk hun slagzin. Op één dag moet ik zoveel mogelijk klanten bijstaan van wie hun decoder, dat bakske, kapot is. Bij ons zijn dat er heel veel. Tot op de dag dat we een nieuwe baas kregen. Die kreeg meer geld, om het ons op nog minder tijd te laten doen. Zo ziet mijn dag er uit:

(*Jongedame met een hoofdtelefoon komt binnengewandeld. Ze neemt een stoel, zet die naast André en ze gaat naast hem zitten.*)

DAME CC : (*opgewekt*) Invisienet, goedemorgen. Waarmee kan ik u helpen?

ANDRE : (*kwaad*) Ah, eindelijk. Ik probeer al twee dagen jullie nummer 0800/ 12 17 30 te bellen.

DAME CC : Van waar heeft u dat telefoonnummer, meneer?

ANDRE : Dat stond op jullie deur!

DAME CC : Ah. (*zucht*) Meneer, dat is niet ons nummer, dat zijn onze openingsuren. (*opgewekt*) Invisienet, goedemorgen. Waarmee kan ik u helpen?

ANDRE : (*nors*) Ik heb niks: geen beeld, geen geluid. Niks!

DAME CC : Ziet u iets op uw televisie?

ANDRE : (*overdreven verbaasd*) Welke televisie? Op de doos stond niets van een televisie? Moet je die ook hebben? Da's koppelverkoop, madammeke.

DAME CC : (*zucht eerst en dan opgewekt*) Invisienet, goedemorgen. Waarmee kan ik u helpen? Ja, ja... Ja, dat klopt. U hebt geen beeld meer op uw televisie. We hebben die afgesloten omdat u uw rekeningen niet betaalt.

ANDRE : (*valt uit de lucht*) Rekening? Rekening? Was dat een rekening? Er stond een lachend gezichtje op die envelop.

DAME CC : (*ernstig*) Dat is ons logo, meneer.

ANDRE : (*snel*) De politie heeft mijn bankkaart mee als bewijsstuk in een moordzaak.

DAME CC : (*ongelovig*) Uhu. (*schudt het hoofd en draait met de ogen*)

ANDRE : (*wanhopig*) Ik was het vergeten.

DAME CC : Zes keer op rij?

ANDRE : (*smeekt*) Sluit de televisie weer aan. Zonder televisie moet ik nadenken over het leven, alstublieft!

DAME CC : Eerst betalen.

ANDRE : (*smekend*) Alstublieft!

DAME CC : Van zodra u betaalt, meneer.

ANDRE : (*kwaad*) Verschrikkelijk mens! Twee hefbomen verbonden door een scharnier als steunpunt, dat ben jij...

DAME CC : Ik begrijp echt niet wat u ...

ANDRE : (*onderbreekt*) ... een TANG!

DAME CC : Excuseer, meneer maar dit heeft geen zin.

ANDRE : Slecht stuk! Als jij mijn vrouw was, dan zou ik je vergif geven!

DAME CC : (*denkt even na en dan kordaat*) En als jij mijn man was, dan zou ik het verdomme nog opeten ook! Tot de laatste kruimel!

(*André staat recht en de dame wandelt weg.*)

ANDRE : Zo gaat dat dus elke dag opnieuw. 's Avonds ben ik leeg: OP. Churchill, de Engelse premier tijdens de Tweede Wereldoorlog, die zei ooit : 'Als je een job vindt waar je van houdt, dan hoef je eigenlijk nooit meer te werken.' En André Vastenavondt, ik dus, die zegt: 'Ik vertrek hier iedere dag dik...'

(*Annemie Vastenavondt komt binnen.*)

ANNEMIE : (*vult aan*) ... tegen mijn goesting.

ANDRE : (*verbaasd*) Ha, schat, al terug thuis van de Boerinnenbond?

ANNEMIE : André, zoek dan toch ander werk.

ANDRE : Ik heb 's avonds geen fut meer om al die brieven op te stellen en te versturen.

ANNEMIE : Of zoek een hobby om je te ontspannen! (*snel*) En vergeet joggen maar!

ANDRE : Ik heb maar twee uur vrije tijd per dag. Als ik te lang nadenk over wat ik zou kunnen doen, dan is de tijd al voorbij. Dan vliegt die smeerlap wel!

ANNEMIE : André, jij bent echt een specialist in de verspaningstechniek?

ANDRE : Wat?

ANNEMIE : Verspaningstechniek. Da's een ander woord voor (*roept*) ZA-GEN!

Ik heb er een ander woord voor moeten zoeken. Als ik je zie, dan hangt mijn mond al halfopen. Die doet dat automatisch omdat ik het al zoveel keer heb gezegd: ‘André, jij kan een stukje ...’ (*pauzeert en denkt even na*)
Wacht, ik weet het. Nodig de burens eens uit voor een barbecue!

ANDRE : (*twijfelt*) Ik weet het niet hoor. Eerst moet je in huis alles opruimen en poetsen totdat het er piekfijn uitziet. Gewoon zodat anderen alles weer vuil kunnen maken.

ANNEMIE : (*mond half open*) Zie, mijn mond krijgt het weer hé. André, je bent een ZAGEVENT.

(André en Annemie gaan weg. Linda komt op en zet zich in de sofa. Wat later komt Frans met een schotel hapjes binnen.)

LINDA : (*zucht*) Franske, ben je daar weer met hapjes. Ik ben de koningin niet en jij bent geen slaaf of lakei.

FRANS : Je weet dat ik je graag in de watten leg hé, zoetje. Dit is maar een koud voorgerechtje. Daarna volgt nog een soepje, een warm voorgerechtje, een klein ovenhapje, een gefrituurd hapje, wat tapas ...

LINDA : (*onderbreekt*) ... en dan het dessert?

FRANS : Neen, zoetje, eerst nog de hoofdschotel en dan pas ... (*geschrokken*) Het dessert! Ik ben het dessert vergeten!

(Frans wil naar de keuken lopen, maar zijn vrouw houdt hem tegen.)

LINDA : Stop, Frans! Alstublieft! Ga nu eens vijf minuten zitten.

(Linda gaat rechtop staan en Frans gaat in de zetel zitten.)

(aarzelend) Schat, ik vind het echt fijn dat we het laatste jaar veel meer samen kunnen zijn, maar ...

FRANS : Je hebt slecht nieuws gekregen van de dokter.

LINDA : (*lachend*) ‘Evenwichtsstoornissen, hartkloppingen, hoge bloeddruk en

cholesterol,' zei de dokter.

FRANS : (*in paniek*) Oei, oei, oei, schatteke!

LINDA : Gelukkig was het daarna pas mijn beurt. Ik had maar een verkoudheid.

FRANS : Jij bent toch echt een zonnetje in huis. Wat zou ik zonder jou beginnen?

LINDA : Ik vind het echt fijn dat je er zo dikwijls bent, maar er ligt iets op mijn lever.

FRANS : En je komt net van de dokter?

LINDA : Neen, Frans er is iets waar de dokter niets aan kan doen. Ik moet je iets bekennen.

FRANS : (*paniekerig*) Mijn hart breekt, je hebt iemand anders! Ik had mijn liefdessaté meer moeten kruiden! (*veert recht en begint in paniek heen en weer te lopen.*)

LINDA : Franske, kalmeer nu toch eens! Ga terug zitten!

FRANS : Ik ben vorige week een uurtje weggeweest en 't overspel zit al op de wagen!

LINDA : (*roept*) Frans! Schat, ik ga niet vreemd!

(*Frans gaat weer zitten.*)

Maar misschien moet jij eens meer buiten komen? Andere lucht opsnuiven?

FRANS : (*verbaasd*) Vraag jij aan mij om vreemd te gaan?

LINDA : Zeg Frans, alstublieft! Jij bent een echte huismus. Sinds dat voorval zit je al bijna een jaar thuis.

FRANS : Ik ben nu eenmaal graag thuis. Veel mensen werken en werken om zoveel mogelijk te kunnen kopen. Maar omdat ze zo veel werken, hebben ze geen tijd om van hun spullen te genieten. Ik heb tijd om van jou te genieten.

LINDA : Da's super lief. (*geeft Frans een dikke knuffel*)

LINDA : Maar het is nu bijna een jaar geleden. Nu kan je toch stilaan vertellen wat er echt is gebeurd?

FRANS : (*twijfelend*) Goed dan. Het was mijn eerste dag als deur aan deur verkoper en ik was zenuwachtig. Ik wilde indruk op mijn collega maken en er voor zorgen dat die mevrouw een stofzuiger kocht. Ik smeed kruimels op haar tapijt, koffiegruis, goot er wijn over, liet er saus op druppen ...

LINDA : (*ongeduldig*) En? Werkte het?

FRANS : Ik was vergeten dat we die week woordenboeken verkochten. Stofzuigers was

pas voor de week daarna.

FRANS : *(mijmerend)* Ik was toch zo graag studiemeester in die school. Waarom moest net mijn school sluiten? *(streng)* Catteeuw, raap die prop terug op en schrijf een verhandeling over Papoea-Nieuw-Guinea!

LINDA : *(blij)* Ja, ja! Die Frans wil ik af en toe nog eens zien. Een teddybeer met klauwtjes!

FRANS : Wachten tot de bel gaat! Is dat kauwgom in uw mond? Wat doet die vibrator in uw boekentas?

LINDA : Een vibrator?

FRANS : Ja, die leerling moest voor Nederlands een thriller meebrengen.

LINDA : *(terug lief)* Er zijn toch scholen genoeg in de buurt om eens langs te gaan?

FRANS : Zou ik dat nog kunnen, zo alleen in de zomer thuis zijn? En eventjes rond Kerstmis, Pasen, Allerheiligen en Carnaval. Ik krijg het al benauwd van zo'n drukke kalender.

(Linda kijkt Frans bedenkelijk aan.)

Schat, dankzij die tatoeage op je schouder wist ik dat we samen gingen blijven.

LINDA : *(verbaasd)* Ah ja?

FRANS : Ze was eigenlijk mislukt, maar toch heb je ze nooit laten wegdoen. Toen wist ik: als ze slechte beslissingen neemt, dan blijft ze de gevolgen dragen.

LINDA : *(ontroerd)* Met jou trouwen was de beste beslissing.

(Frans en Linda gaan knuffelend weg en Rutger komt op. Die gaat in de sofa zitten en lacht met tussenpozen heel hard om iets dat op televisie speelt.)

RUTGER : *(buldert)* Hij verkoopt zijn stofzuiger, want hij lag toch maar stof te vergaren! *(komt bijna niet meer bij en dreigt zich in chips of popcorn te verslikken.)* Mijn oom zei altijd dat je de vrouwtjes een beetje op hun honger moest laten zitten. Daarom werd hij ontslagen in dat restaurant. *(giert een tiental seconden.)* Ik werd opgevoed als enig kind. Mijn zus kon er niet mee lachen. *(giert een vijftal seconden.)* Ik moest een paswoord kiezen van acht

karacters. Ik koos voor Sneeuwwitje en de zeven dwergen.

(Rutger giert nog een tijdje, staat recht en verlaat de woonkamer. Paul komt op en hij gaat in de sofa zitten)

PAUL : *(zucht)* Ooit was ik nochtans een vriendelijke mens. Ik probeerde altijd goed te doen. Maar de omstandigheden hebben mij veranderd, zoals een sluipend gif. Verander met je glimlach de wereld, maar laat de wereld je glimlach niet veranderen. Spreuken doen ook niet veel meer dan in een kadertje aan de muur hangen. Het leed dat samenleving heet.

(Pauls dochter Jana komt binnen.)

JANA : Pa, mag ik met Koen, Roel en Kristof op stap gaan?

PAUL : *(ongeïnteresseerd)* Ja, Janaatje. Amuseer u maar!

JANA : *(kwaad)* Pa-a!

PAUL : *(kijkt op)* Wat? Iets nieuws gekocht? Al die kleedjes lijken zo op elkaar. Alleen de kleur verschilt soms eens.

JANA : *(kwaad)* Koen is opgepakt voor *dealen*, Roel voor *shopliften* en Kristof is zijn rijbewijs kwijt!

PAUL : *(droog)* Schoon vrienden heb jij.

JANA : Dat zijn mijn vrienden niet!

PAUL : *(onverschillig)* Waarom wil je er dan mee op stap?

JANA : Ik wil niet met die jongens op stap.

PAUL : *(hoofdschuddend)* Wat is dan het probleem?

JANA : Dat het u allemaal niets kan schelen! Waar is de papa die lachend op zijn knieën rondkroop, verstoppertje speelde en verhaaltjes vertelde. Waar is de papa aan wie ik alles kon vertellen?

PAUL : Sinds mama weg is ...

JANA : Je kan niet alles in mama haar schoenen schuiven. Jullie waren uit elkaar gegroeid. Je bent zo somber en zwartgallig geworden. De goede band die we hadden, die valt uit elkaar.

PAUL : (*mokt*) Ik ben niet somber, maar realistisch. Het optimistische glas denkt dat het halfvol limonade zit, het pessimistische glas ziet zich half leeg. Maar het realistische glas zegt: ‘Ik denk niet dat dit limonade is, maar urine.’

JANA : Pa, je bent verzuurd en verbitterd!

PAUL : Ik ben volwassen, niet verzuurd en verbitterd.

JANA : Neen? Zelfs de citroenen in de supermarkt schrikken als ze u zien en de pompelmoezen trekken bleek weg. Pa, jij bent het voorbeeld van verzuurd en verbitterd. In de encyclopedie zou uw zuur gezicht naast die twee woorden moeten staan.

PAUL : Als ik de pagina’s van de krant omdraai, dan word ik mottig van wat ik lees.

JANA : Stop dan met de krant te lezen! Trek u het leed van de wereld toch niet aan.

PAUL : Al het beste is voorbij. Het vat met schone momenten is leeg.

JANA : (*zucht*) Pa, je moet niet droevig zijn omdat iets voorbij is, je moet blij zijn dat je het hebt mogen meemaken. Probeer een positieve levenshouding aan te nemen. Je kan nog zoveel meemaken. Een reis rond de wereld, een nieuw lief, opa worden...

PAUL : (*gespeeld dreigend*) Durf niet hé...

(*Jana lacht uitdagend.*)

Ik heb geen vrienden!

JANA : Maak er dan nieuwe, ga bij een sportvereniging. Doe dingen waardoor je iets voor iemand anders kan betekenen.

PAUL : (*jammerend*) Ik weet niet meer wat ik graag doe.

JANA : Zeg eens, wie is er hier de volwassene van ons twee? Moet ik uw melkje gaan opwarmen of moet ik straks eens kijken of er een monster onder uw bed ligt?

PAUL : (*lachend*) Het heeft twintig jaar naast me gelegen!

JANA : Voila, lachen. Lach eens wat meer nu je nog tanden hebt. U laten gaan is het gemakkelijkste wat er is. Het doet pijn om u zo bezig te zien.

PAUL : (*mompelend*) Ik zal er op letten. Janaatje, wat is dat papiertje dat je daar vast hebt?

JANA : André nodigt u uit voor een barbecue.

PAUL : De overbuur?

JANA : Hoog tijd om elkaar eens beter te leren kennen. Dat ziet er toch een toffe man uit? Allez, ik ben er mee weg.

PAUL : Ik dacht dat je nergens heen ging?

JANA : Jawel, ik ga met Ruben naar de bioscoop.

PAUL : Ruben? Was dat niet de recordhouder strafstudies in uw school?

JANA : *(onwennig)* Da's lang geleden.

PAUL : Ik heb toch liever dat...

JANA : *(snel)* Da-ag, pa.

(Jana gaat weg en Paul kijkt nog even vertwijfeld om zich heen.)

PAUL : *(kordaat)* Ik moet terug levensvreugde zien bij te tanken. Zou ik naar die barbecue gaan? Beter goede burens, dan verre... Neen, eigenlijk liever geen burens, want niks dan overla... *(streng)* Neen, Paul! Positieve gedachten! We gaan! Neen, ik ga! Enkel zotten spreken in meervoud over zichzelf!

(Paul veert recht en maakt een zegevierend gebaar. Daarna verlaat hij de woonkamer. Dan komt André langs de zijkant op en hij versleept een barbecue. Zijn vrouw Annemie volgt op een afstandje.)

ANDRE : Denk je dat we genoeg vlees hebben?

ANNEMIE : We hebben genoeg om twee ijstijden te overleven. Heb je er een beetje zin in, lieverd?

ANDRE : Je hebt misschien gelijk, dat zal me misschien wel deugd doen.

(Frans en Paul komen samen toe. Frans draagt een schotel, Paul een fles bubbels.)

En Frans, alles goed?

FRANS : Ja, hoor. Ik heb een dessertje voor straks bij.

ANDRE : En Paul, ça va?

(Paul geeft de fles aan André.)

FRANS : Neen, André, dat is toch duidelijk cava! Met een harde k. Je kent de Spaanse champagne toch? Je zegt toch ook niet Prosesso tegen Italiaanse schuimwijn?

(André schudt zijn hoofd en zet de fles aan de kant. Rutger komt toe.)

RUTGER : Ja sorry, ik heb niets bij. Ik dacht bij mezelf: wat neem je de man mee die alles al heeft?

ANDRE : *(kijkt verbaasd rond)* Alles al heeft?

RUTGER : Is dat vlees uit die nieuwe supermarkt? Waar alles hyper modern is?

ANDRE : Ik denk het wel, mijn vrouw is het vlees gaan halen.

RUTGER : *(trots)* Daar hé, bij de afdeling groenten en fruit staat een waterverstuiver om alles vers te houden. Door de luidsprekers hoor je de regen kletteren.

PAUL : *(vult snel aan)* Ja, en bij de zuivelproducten hoor je koeien loeien en ruik je echt het gras!

RUTGER : Bij de eieren hoor je zelfs kippen kakelen en ruikt het naar versgebakken omeletten.

PAUL : *(enthousiast)* Bij de vleesafdeling hoor je de slaggers hakken met hun mes en ruik je barbecue.

FRANS : *(droog)* Dan ga ik toch ergens anders mijn wc-papier kopen!

(Een onwennige stilte valt.)

PAUL : *(terug cynischer)* Allez, nu zijn we verplicht om over het weer te praten, de voetbal of over hoe de allerrijksten geen belasting betalen en de gewone man de rekening gepresenteerd krijgt.

RUTGER : Of hoe politici de mensen niet dienen, maar zichzelf bedienen. Voor de verkiezingen kijken ze allemaal zo *(kijkt met grote droevige ogen)* en na de verkiezingen *(klauwt en sist zoals een kwade kat)*

ANDRE : Mannen, er ligt iets op mijn maag.